

Milan Vincetič

Brezmadežnost Jagode Knap

Vsakič so ostala kopalniška vrata odprta za borov list. Kljub temu da je bil ključ na notranji strani. In vsakič je, ko je polnila kad, dala duška svojemu telesu. Ta Anja Knap, suplentka na podružnični osemletki, ki je, še preden je pozvonila pri nas, odslovila taksista s tako goro drobiža, da bi ji ga ta najraje zalučal v obraz. V njen zadržan, za las preozek obraz, ki se je znal tako prikupno našobiti. In ki je še slepca razorožil z jamico v bradi, z jamico, v kateri bi najraje videl jagodo. Kajti zame, ki mi je plaho poganjal puh, je bila res jagoda. Jagoda, pisana z veliko. Ko sem jo poklical s tem imenom, se je obrnila in mi požugala, češ, Sini, če želiš biti moški, in moški si takrat, ko ti med britjem poje britvica kot kosa po rosi, se moraš pod zgornjo ustnico mazati z gnojem, pod nosom pa z medom.

“Kajti gnoj tišči navzgor, med pa vleče ven,” je privila, medtem ko je mene preplavila rdečica, ki ni izginila do večera. “A ti zaradi tega ne bom odgriznila niti jezika niti nosu,” je smeje se odsunila vrata, jaz pa sem zazijal vanjo, kot da bi padel z neba.

Imela jih je okoli trideset. Tudi če kako leto več, bi ji prisodil več kot pet let manj. Stala je pred ogledalom v nedrčku, posutem z drobnimi vijugami, in si iztiskala mozolj. Ki ga je videla samo ona, kajti ko mi je pokazala belkast črviček med nohtoma, kar naj bi bil ta nadležni stvor, ki da ji je kazil ličnico, se je hkrati nagnila in mi dala vedeti, da ji moram podoben tur iztisniti tik pod lopatico.

“Saj vidiš, da nisem hobotnica,” je trkala v ogledalo, “in še pošteno me srbi. Nič se ne boj, le počasi, kot bi združil bolho, še dobro, da si nisi postrigel nohtov, kajti moški morajo imeti vselej nabrušene kremplje,” je sedla na rob kopalne kadi, “da nas ukrotijo. Kaj kremplje,” se je usločila, “kopita, da nas hkrati še pošteno pohodijo ...”

Dišala je po kopalni soli. Pravzaprav po jasminu, bila je še vlažna, koža se je parila, čutil sem, kako je rahlo zadrgetala, ko sem s palcema natisnil

hribček, iz katerega naj bi vsak hip pokukal masten črviček. Motrila me je v zrcalu, čutil sem njene zenice in moj strah, skušal sem biti čim bolj nežen, ji predlagal, da bi ji ga raje predrl z iglo, vendar me je le klofnila, češ, z ženskami in mozolji se ne sme biti mehak, kaj šele usmiljen.

“Lahko mi odpneš modrček, Sini, če ti je v napoto,” je dodala.

Samo tega mi je še manjkalo. Tega, da mi na vsem lepem dovoli, ne zaradi ljubezni, temveč zaradi mozolja, ki nama že lep čas nagaja, da ji storim to, kar sem zavidal njenim prstom, ko sem jo zalezoval med oblačenjem.

Me je kar zmanjkalo. Njene polne dojke so voljno zadihale, imelo me je, da bi ji jih pridvignil, kot si jih je ona, kadar si jih je milila ob melodiji tuje skladbice, ki je niso nikoli vrteli na lokalnem radiu. Kajti moja Jagoda je najraje poslušala Radio Luksemburg ali popevke s San Rema; za oboje so moji starši, zapriseženi socialisti, menili, da je škoda elektrike. Zato pa je Jagoda navijala tranzistor in vsake toliko, ko je v aparatu začelo šumeti, zamenjala baterije.

“Poskusi še enkrat, Sini,” se je zavrtela, “tisto, kar je spredaj, je spredaj, tisto, kar je zate, je samo zadaj. In ne laži mi,” je stresla še mokro grivo, “da me še nisi videl gole. Kaj je to takega, pri mojih urah biologije, ki se ji pravi tudi somatologija, se punca in fant pred vsemi slečeta, da lahko vidimo razliko!”

“Tudi ti, Jagoda?”

“Bi se,” me je frcnila v nos, “a si me ne upajo prositi. Veš, Sini, odrasla sem v velikem mestu. V to vaše zakotje, v katerem se še mravlje poznajo med sabo, so me poslali, da bi si zaslužila prvo plačo. Hodila sem v kino, poleg tega smo, moj Sini, na zabavah vrteli tudi zelo pogrošne filme, pa kaj,” je razširila roke.

Počutil sem se kot največji zelenec. Ker sem bil tako zanjo kot za mamo večni mlečni Sini. Sinko, ki ne bo nikoli odrasel v sina, temveč bo do smrti ostal kilav Sini, ki si ne upa, razen v sanjah, pod njeno krilo ali pod žabice, ki jih je nemarno vrgla čez radiator. Kajti Jagoda, ki je dala vse od sebe, da ji je vsak las stal na svojem mestu in da se črti na nogavicah nista nikoli razšli, se je najbolje počutila, če sta čevlja že med vrati odfrčala vsak v svoj kot, zmečkana halja je končala na pokrovu pralnega stroja.

“Saj ti pravim,” me je ušcipnila v bok, “spodaj z gnojem, zgoraj z medom,” je pomaknila moji dlani na svoja ramena, “iztisni ga že, drugače ga bo moral kdo drug ...”

Samo tega mi je še manjkalo: nekdo drug. Komu drugemu bi sploh privoščil mojo Jagodo, ki je privihrala v našo hišo kot junijski naliv? Ne vem, kje nas je staknila, najbrž so nas priporočali na mestnem odboru.

Drugod je še slabše, je dejala mojemu očetu, s katerim sta se v slabih desetih minutah dogovorila za zmerno stanarino, medtem ko je mama pohitela v njeno bodočo sobo, da bi jo vsaj za silo prezračila.

“Krasno,” je vzdihnila, ko se mi je med nohti končno pokazala drobna ličinka. “Zlat si,” me je cmoknila na lice, “če bi te bilo vsaj toliko v hlačah, kot te je rokah ...”

Kar vrtela in vrtela me je: da bo iz mene še pravi krpan, da sem zgoraj še spužvast, spodaj pa že pravi koren, da si me je že dodobra ogledala, ko se je pred kakim mesecem vrnila s ponedeljkovih govorilnih ur, ko sem si, sklonjen nad umivalnikom, požvižgaval že pozabljeni napev, ki da se brenka samo na eno struno.

“Na katero smo ubrani tako moški in ženske,” me je radostno plosknila po zadnjici, “kajti, priznajmo si, da nam kar godi, če nas kar odpihne tja nekam, moj Sini, kjer moški še zmeraj prej z golimi rokami razbijete planino, kot zataknete te dve kljukici modreca ...”

Kar se mi, naj sem se še tako trudil, ni in ni posrečilo, zato ji najbrž ni preostalo drugega, kot da me je z glavnikom krcnila po členkih. Zajavkal sem, kot da bi jih dobil s kladivom.

“Daj, da ti jih popiham,” je hlastno zajela sapo. “Tako,” jih je še obliznila, “bolj celi, kot so bili ...”

Kopalna kad se je počasi praznila. Nad odtokom se je svedral vrtevec, pomignil sem proti polici s plastično ladjico, za katero sem se vedno bal, da jo bo pogoltnilo, ona pa je pripomnila, da se je kot otrok vedno igrala z gumijastim labodom, ki ga naslednjič, ko se bo vrnila od doma, nikakor ne sme pozabiti.

Sklonila se je ter s prho splakovala umazanijo. Do vratu so ji gibko bežala vretenca, s pogledom sem križaril in ribaril po njenih bokih in ledjih, po hlačkah, ki so ji, ne bi opazila, zlezle skoraj do polovice ritnic.

“Jagoda, tu je še eden,” me je kar poneslo.

“Kaj še čakaš, Sini,” me je prehitela, medtem ko je prepil, zaradi katerega je dobila kurjo polt, zaškripal z vrati, ki bi si morala, če bi bila uvidevna, kar sama obrniti ključ.

Gomazeli so kot kobilice. Ali vrtni palčki. Čepe ali kleče so pokukali pod vsak grm, pod vsako korenino ali celo med zaplato kopriv, trgali rastline in jih kriče dvigovali v zrak, glejte, tovarišica, to je navadni rman, plazeči skrečnik in to lepi luk, našla sem podlesno vetrnico, zraven je kosmuljek, tudi zelena čmerika je na robu, čeladasta kukavica se je skrila med navadni regrat. Žužnjali so kot ščurki, vpili drug čez drugega in tekali k učiteljici, ki je prekrižala noge na bližnji klopi, si nataknila sončna očala in nekam

odsotno spremljala svoje šolarje, ki so se kot drobnica zakadili med rastje. Tekali so z nabranimi šopki, ki so jih zlagali med liste risalnih blokov, ki bodo že zvečer pravi mali botanični vrtovi. Ne le da bodo rastline speštali in posušili, pod vsako od njih bodo napisali domače in latinsko ime.

“Do večera bo tu prava puščava,” sem se ji kot duh postavil za hrbet.

Pravzaprav mi je že predvčerajšnjim namignila, da bo danes peljala učence v ta park, ki slovi po raznolikem rastju, pustila jih bo, da si dajo duška, a bo od vsakega zahtevala, da bo rastline v svojem herbariju poznal na pamet.

“Glejte, tovarišica, navadna gozdna jagoda,” je vzkliknila deklica v rumenkastih dokolenkah.

“*Fragaria vesca*,” sem se izprsil.

Dekletcu so zažarele oči, skušala je ponoviti za mano, a se ji je zataknilo, da je rahlo zardela, medtem ko si je moja Jagoda snela očala, jo pobožala po laseh in glasno zlogovala:

“*Fra-ga-ria ves-ca*, Monika. Si boš zapomnila?”

Namesto nje sem prikimal jaz. In nevljudno prisedel. Ji, ko me je očitajoče premerila z belim, zaupal, da sem zadnje tri ure kar pobrisal, zato jo prosim, da mi v maminem imenu napiše opravičilo, češ da sem moral nujno z njo na deželo k bolnemu stricu.

“Tako se nisva zmenila, Sini,” mi je požugala ter odslovila dečka, ki je primencal s šopom regrata, “tako ne bo šlo, če naju dobijo, bom tudi jaz nasankala, a naj ti bo, prvič in zadnjič ...”

Po čelu so se ji igrali senčni zajčki. Požiral sem jo: njena stegna v leviskah, ki jih je voljno predevala, italijanske čevlje z rdečimi jermenčki, gole, že malce ožgane podlahti, rožljajočo zapestnico iz roževine, lase, ki si jih je zataknila za ušesa, oči, v katere sem zabredel do vratu.

“Lani so nas pol leta gnjavili z botaniko. Praproti, trosi in mikrosporangiji, neki mahovnjaki, vetrocvetke in lapuhovke, Jagoda ...”

“Ne kliči me Jagoda pred učenci, Sini, prijelo se me bo ...”

“Bi bila raje *fragaria vesca*?” sem dvignil obrvi.

Rahlo me je dregnila s komolcem. Šolarji so za spoznanje potihnili, zdelo se mi je, da se nekam naveličano potikajo po pomendranem travniku, troje fantičev si je skočilo v lase, želel sem poseči vmes, vendar me je zadržala, češ naj imajo svoje male vojne, kot jih navsezadnje imamo vsi, pritrdil sem ji, tudi ona je pokimala, kot bi mi dala vedeti, da se med nama napleta nekaj, kar se ne sme preseliti niti na še tako nedolžno bojno polje.

Čez čas je zbrala svojo četico: v prvi vrsti so stale deklice, v drugi so se muzali fantje, pod pazduhami so tiščali risalne bloke, dvakrat jih je preštela, jim velela, naj se držijo v dvoredih, saj bo cesta polna pločevine,

v avtomobilih in avtobusih pa da bodo njihovi starši, ki so končali delo v bližnji tovarni, starši, znanci in sosedje, ki jih nikakor ne smejo videti kot trop zbezljanih kozličkov.

“Pri botaniki sem bila vedno bolj bosa, Sini,” mi je zaupala, preden se je napotila po potki; v gosjem redu ji je sledila njena čredica.

“Imam še lanski herbarij, Jagoda. Čista petica,” sem jo pocukal za rokav.

“Mi ga posodiš?”

“Znam ga več kot na pamet, Jagoda,” so mi zrasla krila.

“Znala ga bova tudi zaprtih oči,” mi je pomežiknila, medtem ko se je skozi hrastove krošnje prikradla ura z grajskega stolpa, ki je služil tudi za občasne razstave in komorne koncerte.

Nič ni kazalo, da bo natezalnica popustila. Ali se me vsaj za las usmilila.

“Na celi črti si pogorel, Sini. Poklical me je celo ravnatelj. Pred nekaj meseci si bil več kot vzoren, zdaj se otepaš z dvojkami. In to je še najmanjši greh: vse več izostajaš. In to neopravičeno. Po tri ure skupaj, Sini!” je bobnal s sredincem po mizi, “videli so te v parku. Meni, Sini, vse pride na ušesa, kajti naša ljudska milica, če hočeš tudi policija, vselej ve za tanek led. Sploh veš, kaj vse se dogaja po parkih? Koliko trupel smo že našli! In koliko posilstev je tam in žeparjev! Seveda upam, Sini, da se motim, a tam se nakoti toliko slabe družbe ...”

“Bil sem vendar v dobri družbi, oče,” sem si prizadeval.

“Videli so te z Anjo! Z našo Anjo, Sini. Zadnje čase, Sini, preveč tiščita glave skupaj, kar se ne bo, to čutim tu notri,” se je potrkal po prsih, “dobro končalo ...”

“Z Jagodo,” sem ga popravil.

“S tisto iz četrtega letnika, ki ti je napisala opravičilo? Prav imaš, Sini, drži se je. Če je bila ona, ti oprostim kot brat bratu. Iz dobre družine je, iz zdravniške. Ti pa iz miličniške, čeprav tvoj stari ne nosi uniforme ...”

Res je, v omari je visela le ena paradna uniforma ter trije do štirje umazano modri delovni kombinezoni z miličniškimi oznakami. Moj oče, kar mu je nekoč ušlo, ker ga je imel malce preveč pod kapo, je skrbnik policijske opreme, po potrebi tudi orožar. Nekaj časa je bil zaposlen pri strugarju, bojda je dober mojster, natančen, le malce prepočasen, a za orožje, če želimo iz njega iztisniti tudi tisto, česar mu ni dala niti tovarna, moraš imeti kirurške prste. Kirurške, je iztegnil dlan.

“Kakršne ima tudi njen stari,” je zajel sapo. “Tvoja Jagoda bo najbrž šla po njegovih stopinjah in tudi tebi ne bi nič manjkalo, če bi se odločil za medicino. Glavo imaš, glavo,” je nabral čelo, “in to samo po svojem očetu,” se je pridušal.

V mojih očeh pa je postajal vse bolj nadležen. In privoščljiv. In zmuzljiv. Izza vrat je pokukala njena glava: nepočesana, begajočega pogleda in nekam povešenih lic. In rahlo modrikastih ustnic. Še preden sem ji pomignil, česar, hvalabogu, stari ni opazil, je izginila.

“Ponavljam, Sini,” se ni dal motiti, “glavo imaš, glavo, samo da se prevečkrat obrača tja, kamor se ne bi smela ...”

Bil je obrabljen kot kolomaz. Zmeraj eno in isto: da konji nimajo plašnic zato, ker bi se bali, temveč zato, da ne vidijo tistega, česar ne smejo. Tudi ti, Sini, je še istega večera vstopil v mojo sobo, kot bi se mi želel opravičiti, raje prej zamiži, kot da odprtih oči stopiš v kravjak.

“Še eno si zapomni, Sini,” je položil roko na kup knjig, “ni vsa učenost v njih, naj bodo svete ali nesvete. Učenost je tu notri,” si je odpel srajčni gumb, “ali tam zgoraj,” je pomignil proti stropu.

“Pri Bogu, oče?”

“Kakor kaj imenuješ, Sini. Navsezadnje tudi njega ne bi bilo brez nas, kajne?”

Še preden je oddrsal po hodniku, sem zlezal v posteljo. Okoli luči je še zmeraj predel cigaretni oblaček, v bližnjem drevoredu, ki se je končal pred parkiriščem, je zavekala šoja, nekaj psov je zategnilo v luno, ki se je vztrajno debelila in bo vzšla tudi izza hribčkov Jagode, ki je v stranišču pravkar potegnila vodo.

Igrala sva se na izpadanje: pet ona, pet jaz. Izmenjaje sva iz mojega šolskega herbarija, za katerega sem si izposodil nekaj tujerodnih rastlin, vzela posušeno rastlinico, ki sva ji morala uganiti tako slovensko kot latinsko ime.

“*Cynoglossum officinale*, navadni pasji jezik,” je stresla iz rokava.

“*Crocus vernus*, pomladanski žafran,” sem ostal v igri.

“*Primula vulgaris*, trobentica,” se mi ni dala.

“*Narcissus poeticus poeticus*, bela narcisa,” nisem popustil.

“Ali Narcis,” se je zasmejala do ušes, “najbrž je ta rožica dobila ime po onem tepčku, ki se je zaljubil vase in si opeknel ...”

“Svojo belo rit v velikih koprivah, *urtica dioica*,” sem jo uščipnil zadnjico.

“Tako se nisva zmenila, Sini,” je očitajoče povescila veke.

“A misliš, da bi ga rit manj srbela, če bi ga oplazile žegnane koprive, *cnicus benedictus*, ki rastejo najbrž samo ...”

“Na nebeških livadah,” je plosknila in meni se je prvič resneje zavrtelo.

Sedela je po turško v modrih odbojkarskih hlačkah. Bolščal sem vanjo, razigrali sta se tudi njeni dojki, *mamma mastos*, in veselo smrčkali skozi tkanino, ki se je, vsaj po njenem, ni splačalo likati.

“*Ranunculus acris friesianus*, ripeča zlatica,” se je, ker se ni mogla takoj spomniti, z dlanjo udarila po čelu.

“*Bellis perennis*, navadna marjetica,” sem poznavalsko izstrelil.

“*Primula veris*, pomladanski jeglič,” je v znak zmagoslavja visoko dvignila roke.

“Nič lažjega, Jagoda, *equisetum telmateia*, velika preslica, za vsakim vogalom jih je za malo morje,” sem se považil.

Rastlinic ni in ni zmanjkalo, bila sva precej izenačena in tudi rahlo naveličana. Popoldan se je krepko prevesil, začelo je rositi, ulice so se spraznile, trgovine so ropotajoč spuščale roloje, iz bližnje okrepevalnice je najprej priletela steklenica in za njo možakar, ki se ni in ni spomnil, kje je pozabil dežnik, taksi, ki ga je ustavljal, pa je začel zavirati šele za vogalom.

Zleknila se je in si dala roke pod glavo. Ter zapredla. Dihala je, kot bi šuštel skozi grmičje, prsi so se ji lahko dvigovale, sklonil sem se nadnjo in jo s posušeno rastlinico poččegetal pod nosom, da se je mrmraje nakremžila in se prevalila na bok.

“*Fragaria vesca*, Jagoda,” sem zašepetal.

“Ne, *cirsium arvense*, njivski osat, Sini,” me je hotela prepričati, ne da bi odprla oči, hkrati pa potegnila hlačke in s prstom pokazala na razvnet rdečkast krožec.

“*Sempervivum tectorum*, navadni netresk,” sem odmahnil.

“Ti pa navadni ničtresk, Sini,” mi je vrnila.

Da me je kar polilo. Da sem si bil manj kot lanski sneg. Ali drek v travi.

“Tu spredaj, pol pedi pod popkom imam še enega, a niže ne smeš, Sini,” se je prevalila na hrbet, medtem ko je meni padla zavesa, ko sem med zgornjim robom dlačic mukoma zanohtal za dober šipek velik mozolj, ki je že grozil, da bo imel, kot vse na svetu, kmalu mlade.

Čofotalo je, kot kadar se pleskarjev volčjak zakadi v mestni ribnik. Tudi vrata so se zapirala po svoje. Ali se spet niso.

“Veš, Sini je izrezan jaz. In to dvojni jaz. Si misliš, ni še dopolnil štiri, ko se je, meni nič, tebi nič, na ves glas pricmeril: ‘Sosedova Lučka je kazala pizdo, pizda pa jezik!’ Bile so ga same votle oči, Anja, ena sama negotovost, ki mu najbrž še danes ne da mirno spati.”

“Kaj da je kazala, Vojko?”

“Jezik,” se ni dal zapeljati.

Do vratu sta bila v vodi, med penami je plivkal gumijast labod, ki sta si ga po otročje podajala, bezala sta se z nogami, jasno sem videl, čeprav je bilo pen za prave male gore, zato sta imela pekoče oči, zamižal, ko ji je

s palcem na nogi podrezal bradavice in ji šel po vratu, onemel, ko mu ga je žejno pocmokala, moj oče Vojko, ta mali postrešček na ljudski milici, je ves čas sejal dovtipe in pretiraval, da lahko s svojo beretto, ki jo ima zmeraj doma, miže ustrelji komarja med letom.

“Nikoli pa tistega Lučkinega jezika, Vojko,” ga je smeje plosknila po plečih.

Naslonil sem se na podboj, ja, spet je mala Lučka, ki je imela kaka tri leta več kot jaz, počepnila pred mano, spet ji je krilce zlezlo preveč nad kolena, med katerimi je čemela njena bela žemljica, ki bi mi še in še kazala jezik. Ne vem, če samo meni, a ga je vseeno.

Bolj sem ju slišal, kot videl. To, da se je razgovorila o gimnazijskih letih, ko se je trudila izgubiti nedolžnost, zato je še danes brezmadežna, kako je ni niti zapeklo in tudi krvi da je bilo le za vzorec. Kako je drugič šla z vojakom, ki je smrdel po konjih. In kako se mu ne more upreti, čeprav bi ji lahko bil oče, očetje pa so tako in tako vsi zaljubljeni v hčerke, da ni odmaknila noge, ko jo je med kosilom pod mizo drezal s kolenom, ki ga je stisnila med svoja.

“A ne niže od popka, Vojko,” je zažgolela.

Tako ni bila še nikoli na vzmet. Niti nabrita. Z mano najmanj. Jaz sem bil dober samo za mozolje. A zanje ne more biti vsakdo, ki si zna le spraskati krasto.

Tudi oče je bil kot obrnjen suknjič: žmerikal je kot dihur in krožil z boki, bila ga je ena sama radost, ki je nama z mamom ni nikoli privoščil, eno samo kipenje, ki je že preraščalo v norost. Ali v slepoto. Kajti to z Anjo prav gotovo ni bilo prvič.

“Pogledal sem ti skozi prste, Anja, zaradi tistega opravičila. Moj nos,” se je smeje povlekel zanj, “me ni še nikoli izdal. Naj mu bo, nekaj bo še iz njega. Če bo vzel zdravnikovo, nam je padla sekira v med. In ti?”

“Kaj jaz, Vojko?” je ostala odprtih ust.

“Tisti tvoj, menda telovadec ...”

“Ti moj sladki ljudomrznik,” se je našobila, “od kod ti to? Da greva tu in tam v kino ali posedet v Orion? Najbrž si naju tam izvohal ...”

“Ne, Sini vaju je,” je stisnil skozi zobe.

“Voda se je že dodobra ohladila, dotočila bom,” se je primaknila.

“Sva se pa zato midva bolj ogrela, Anjica,” jo je posedel na rob kadi in se z glavo zaril precej niže, kot sem ji nazadnje iztisnil mozolj.

Pritisnil ji je dlan na usta, z drugo jo je objel okoli pasu. Prižela se je obenj, videl sem, kako je zaplala z boki, kako ga je rotila, naj miruje, da si ga bo sama vzela, kar je najbolje za oba, naslonila ga je na steno in ga ukleščila, za hip obmirovala, zatem pa tako sunkovito ritnila, da ju je pahnilo na tla.

“Samo ne bodi preglasna, Anja, lahko zbudiva malega!”

Lahko zbudiva malega, lahko zbudiva malega, mi je pozvanjalo v lobanji, ko sem si vstavljajl čepke za spanje, kajti ko počim v moji Jagodi, čemur sem bil že priča, ko sta se v avtomobilu dajala s telovadcem, se svet nikoli več – kot se tudi meni ni – ne sestavi po zadnji meri.

Dober teden po tistem Jagode ni bilo več na spregled. Odhajala je pred mano, se vračala pozno ponoči, največkrat se je sezula in kot miš obrnila ključ, tudi v kopalnici je ni bilo, zjutraj se je le osvežila nad umivalnikom in še preden sem stopil k oknu, je že bedrala po pločniku: zdelo se mi je polnejša, a manj vihrava, za odtenek bolj odločna in manj zvedava.

Očetu je prišlo v kri zamujanje. Izgovarjal se je, da je moral pripravljati ostrostrelke za vsakoletno tekmovanje, da je pravzaprav deklica za vse, da pomočnik ne zna izviti niti navadnega vijaka, kaj šele umeriti mušico, ki ne sme nikoli tako stati kot tisti Lučkin jezik, s katerim me je vsake toliko podražil. Bil je nasajen, smrdel je po sadjevcu, večinoma pustil polovico večerje, zato je mama vselej porinila njegov krožnik predme, češ naj spravim, saj vendar rastem tako v višino kot širino.

Videl sem ga, kako se je ustavil sredi stopnic in strigel z ušesi, ali je Jagoda doma, grizel si je ustnice, čutil, da ne bo nikoli več napolnila kadi zaradi njega, tistemu njenemu telovadcu, če ga bo slučajno zalotil v kopalnici, pa bo obesil kamen okoli vratu in ga držal pod gladino toliko časa, da bo spolzel skozi odtok. Ker da je navaden nič in nič mora samo skozi odtok.

Tolažil sem se, da ima moja Jagoda, ker se bliža konec šolskega leta, obilo dela. Postopal sem po mestu, da bi jo srečal, večkrat zavil tudi v park, če ni slučajno tam s svojimi ovčicami, tudi v Orionu je ni bilo videti, čeprav so mi natakarji zatrdili, da prihaja na dopoldanski rogljiček s kavico. Zdelo se mi je, da bo čez noč spakirala kovčke, da nama jo bo, očetu in meni, njen telovadec dobesedno ugrabil, midva pa se bova lahko obrisala pod nosom, ki je očeta, čeprav ni priznal, zadnje čase vse bolj puščal na cedilu.

V poštnem nabiralniku, ki si ga je omislila že po prvem mesecu, sem ji puščal sporočila, vendar jih najbrž ni niti odprla, razložil sem ji, da mi zdravnikova hčerka sploh ne diši, nekajkrat sem jo celo poklical, seveda s spremenjenim naglasom, iz telefonske govorilnice, a mi je mama zmeraj odgovorila, da je gospodična Anja trenutno odsotna in da je najbolje, če jo pokličem v službo. Pod vrata sem ji celo potisnil listek, da mi mora vrniti herbarij, a me je ta že naslednje jutro čakal na pragu moje sobe, v kateri nisem imel več obstanka, čeprav mi je oče kupil nov glasbeni stolp.

Ki pa ni mogel preglasiti prerekanja iz njene sobe. Potišal sem glasbo in se po prstih primaknil do vrat, med katerimi je kraljeval očetov hrbet. Od zadaj je bil videti kot omara, zibal se je na kratkih nogah in krilil z levico, medtem ko je z desnico meril proti Jagodi in telovadcu, ki se je plahoma zvijal v klobčič. Navsezadnje je bil več kot na trnih.

“Moja hiša ni javna hiša, Anja,” je robantil. “Se nisva že v začetku zmenila, da ne bo nobenih obiskov? Še posebej ne takih pižmovk, kot je tale, ki mu bom, če bo le kihnil, odpihnil možgane ...”

“Samo poslovit sem se prišel, gospod,” je zajecjal.

“Saj se boš, verjemi mi, in to kmalu,” se je razkoračil.

In repetiral svojo beretto, ki je sprva sploh nisem opazil. Slišal sem, kako je škrtnilo, videl, kako se je njegova desnica sunkovito izprožila, kako je merila nekam v trepetajočo gmoto, ki se je skušala pritajiti za naslanjačem, videl, kako je moja Jagoda hladno pristopila in spustila dlan na orožje, da ga je zlagoma povescil, a še zmeraj ni umaknil prsta s petelina.

“Res se je prišel samo poslovit, Vojko,” je začela. “Moj kolega telovadec, s katerim sva prijateljevala, si je našel drugo službo, odbojgarski klub ga je najel za pomočnika trenerja, na Obalo mora ...”

“Lahko tudi v pekel!” je zasikal in znova dvignil beretto.

“Vojko, ne,” je kriknila Jagoda, “Vojko, ne,” je prebledel telovadec, ko sem od zadaj planil na očeta in ga skušal podreti.

Pa je bil smelejši, borilne večšine je imel v malem prstu. Kljub temu sem se mu kot mačka obesil na podlaket, nekaj časa sva se ruvala, bil sem res kilav, a mi je vseeno uspelo, da sem ga ugriznil v zapestje, misleč, da bo končno izpustil orožje. Vendar ga ni, dokler ni počilo. Kaj počilo, zagrmelo. Dokler ni moja Jagoda javknila in se zgrabila za prsi. Se sesedla na kavč. Na tistega, na katerega je spodneslo tudi mojega očeta, ki je spustil plešo med dlani, odvrigel beretto na tla in dvignil pogled kot poparjen pes. Na tistega, s katerega je telovadec mimogrede pobral svoj plašč, na katerega sem hotel položiti njeno glavo. In izhlapel, kot bi mignil. In to za večno.

Rešilec in miličniški kombi sta prispela še prej, kot sem ju poklical. Vsaj zdelo se mi je tako in najbrž tudi očetu, ki se ni niti najmanj upiral, ko so mu nadeli lisice. Meni so dovolili, da sem v rešilcu na pomožnem ležišču sedel ob Jagodi. Ni izgubila zavesti, le tu in tam se ji je stemnilo. Strelna rana, ki ji je odkrušila ključnico, ni bila usodna. Vsaj tako mi je zatrdil dežurni zdravnik, ki ji je s tamponom ustavljal krvavitev.

Zlagoma je dobivala barvo, tudi zenice niso bile več peščeni vodnjaki, popravil sem ji koder, ki ji sicer ne bi zlezal v oči, zdravnik pa ji je krčevito

dopovedoval, naj se vendar ne premika, ker se lahko sicer krogla, ki tiči v podkožju, zarije do ključnične vene. Kjučnične vene, je mrko ponovil in pritiskal palec na rano. Sklonil sem se nadnjo in jo ujel za dlan. Ki je ni odmaknila, niti je ni pustila stisniti. A tudi ne izpustiti. Ali odvrniti.

“Zelo boli, Anja?”

“*Fragaria vesca*,” me je popravila in bila spet tista Jagoda, ki me, žal, ne bo nikoli pobarala, kaj mi je pokazala sosedova Lučka, bo pa zato moj oče Vojko o tem pridno kvantal s sojetniki, ki jim ne bo nikakor šlo v glavo, da se je njegova beretta sprožila bolj brezmadežno, kot so se za borov list odpirala naša kopalniška vrata.